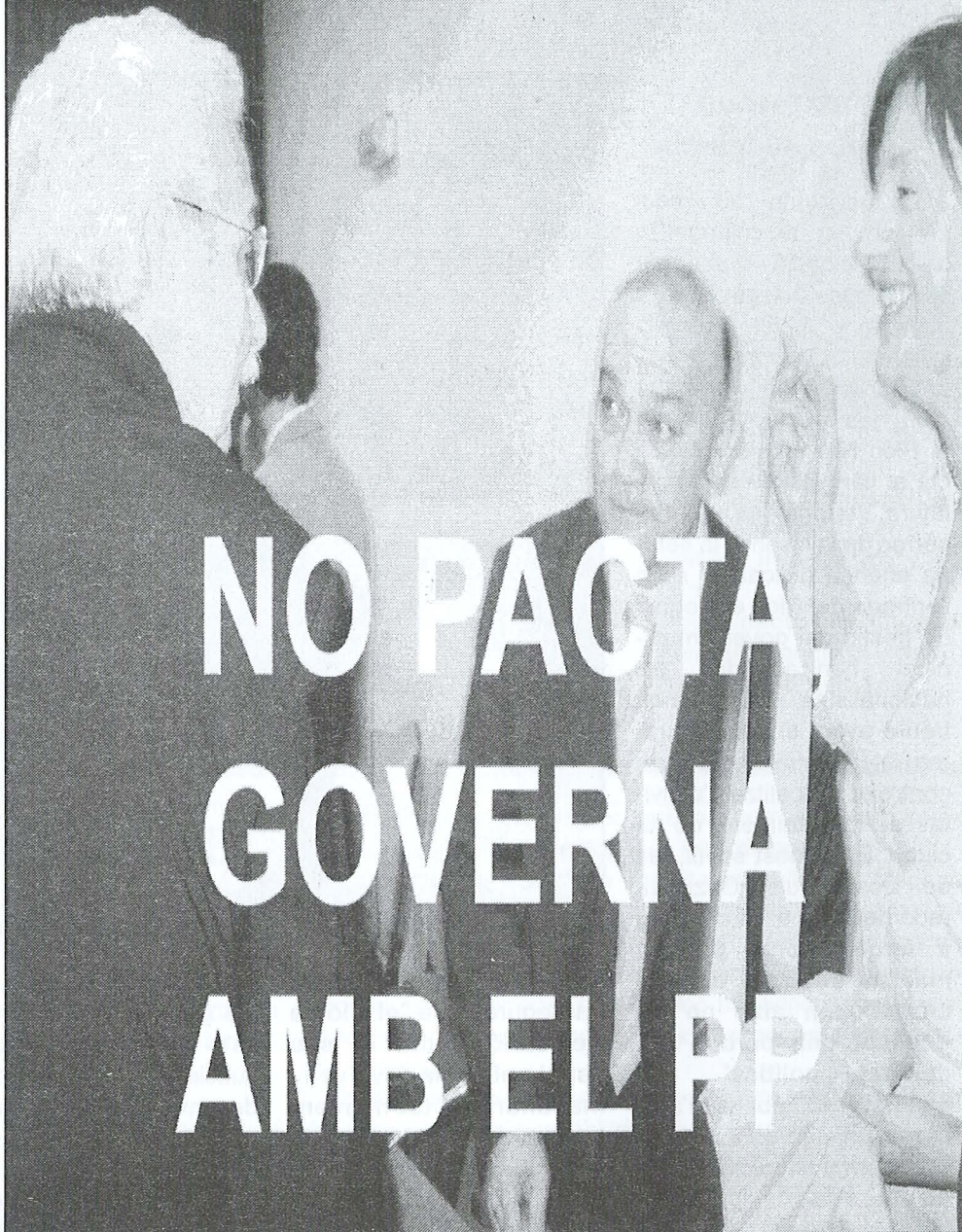

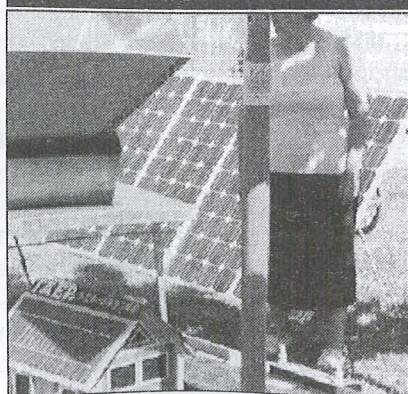
La Veu de Benicarló

SETMANARI D'INFORMACIÓ GENERAL I CULTURAL • DIVENDRES, 4 DE JULIOL DE 2003 • NÚM. 391 • ANY IX • 0.75 EUROS

BLOC 5 DELEGACIONS

**NO PACTA,
GOVERNA
AMB EL PP**

**Trobada Solar
de nivell, però
amb poc públic
assistent**

**Els nacionalistes expli-
quen en una carta el per-
què de la seua postura**

**Polèmica amb els acces-
sos al centre comercial**

El Bloc li accepta cinc

El BLOC remarca que es tracta d'un "acord de governabilitat" i no d'un pacte. Assumeixen un total de cinc àrees municipals que gestionaran al costat dels populars

TEXT: redacció

FOTOS: Iluïsa Garcia

La regidoria de medi ambient, la de cultura i la de participació ciutadana, així com les delegacions de benestar social, serveis informàtics i empreses concessionàries són, a partir d'ara, les àrees que dirigirà el Bloc Nacionalista Valencià al llarg d'aquesta legislatura; també se'n faran càrrec de la sisena i la setena tinença d'alcaldia. Amb l'entrada del Bloc en l'equip de gestió del govern municipal benicarlando, els nacionalistes pretenen treure avant el seu programa electoral, alhora que controlar i fiscalitzar l'activitat de l'ajuntament de la ciutat. En aquest sentit, els de José Luis Guzmán, recorden que el Bloc, "com a tercera força política mai ha rebutjat delegacions quan això no ha implicat una pèrdua d'identitat política". Per aquesta raó, abans d'arribar a un acord han establert com a condicions més destacades la independència del seu grup davant qualsevol decisió i poder desenvolupar el seu programa electoral en les àrees que des d'aquest moment. D'aquesta manera, insisteixen que únicament es tracta d'un acord de governabi-

litat i no un pacte de govern i asseguren que "el Bloc a Benicarló tindrà el seu espai polític, la seva veu i mantindrà en tot moment la seva independència política respecte a la resta de grups municipals i es mantindran sempre fidels als pilars bàsics de la ideologia del seu partit: l'ecologisme, el valencianisme, el tarannà democràtic i el progressisme".

No obstant això, els

nacionalistes han exigert certes garanties com són que se'ls dote amb recursos suficients per a poder desenvolupar el treball en les diferents àrees. És per aquesta raó que ja han advertit que volen saber en quina situació es troba el pressupost municipal per a, a partir d'això, poder planificar estratègies de treball. Així mateix, entre les garanties sol·licitades es troba la de fer de la delegació de medi ambient una àrea amb contingut que tinga un poder real i vinculant, per aquest motiu tots els projectes urbanístics hauran de rebre a partir

d'ara el vistiplau dels tècnics de medi ambient del consistori. Aquest mecanisme obre un interrogant sobre el futur de determinats projectes polèmics com per exemple el del camp de golf de la Tossa.

Quant a si els votants del Bloc entendran aquest acord, el portaveu dels nacionalistes benicarlandos, José Luis Guzmán assegura que amb el temps "els que ara no ho entenen ho entendran" perquè, encara que "serà difícil, demostrarem que simplement, tenim ganes de treballar per Benicarló". De fet, entre els primers anuncis que ha fet el Bloc es troba el de la revisió de l'organigrama de l'àrea de cultura, amb l'organisme autònom al cap. A més, Guzmán ja ha manifestat el seu desig per treballar en el projecte estrella del Bloc en l'àrea de cultura: el centre multifuncional.

Alguns canvis

Amb l'entrada del Bloc a l'equip de govern s'han hagut de realitzar diversos canvis en l'organigrama funcional de l'equip de govern. D'aquesta manera, conserven la seua regidoria, Marcos Marzal a esports, Maria Teresa Traver a agricultura i turisme, així com Francisco Pac a Hisenda. Mentre que entre les novetats més destacades hi ha la incorporació en política de Marcelino

regidories al Partit Popular

Domingo com a primer tinent d'alcalde i regidor de governació, el trasllat de José Antonio Redorat de governació i comerç a urbanisme, l'adjudicació de l'àrea de comerç a Ana Maria Febrer o la de contractació a Miguel Forés. D'altra banda, José Luis Guzmán es fa amb cultura i educació, Maria Josep Arayo amb benestar social i joventut, Juan Lores amb participació ciutadana i medi ambient, Joan Manel Ferrer amb empreses concessionàries i Sergi Pitarch amb serveis informàtics.

L'únic regidor que no tindrà una àrea concreta en aquesta legislatura serà Francisco Flos, qui amb dedicació exclusiva es

queda com a adjunt a alcaldia, és a dir, serà la persona que coordina les diferents àrees de govern.

Dilluns que ve se celebrarà a les nou de la nit el ple que donarà el vistiplau al repartiment de delegacions, retribucions i altres paràmetres relacionats amb la celebració de les comissions i els plens.

Repartiment de delegacions Ajuntament:

Alcaldia: Jaime Mundo
Governació: Marcelino Domingo
Urbanisme: José Antonio Redorat
Agricultura i Turisme: Maria Teresa Traver
Hisenda: Francisco Pac

Contractació: Miguel Forés
Comerç: Ana Maria Febrer
Esports: Marcos Marzal
Festes i Palles: José Joaquín Bautista
Cultura: José Luis Guzmán
Benestar Social: Maria Josep Arayo

Medi ambient i participació ciutadana: Juan Lores
Empreses Concessionàries: Joan Manel Ferrer
Serveis informàtics: Sergi Pitarch
Coordinació interdepartamental: Francisco Flos
Serveis: per adjudicar

Carta del Bloc per Benicarló

El Bloc per Benicarló, després de les consenses mantingudes amb el Partit Popular vol comunicar a l'opinió pública i especialment als nostres electors, la decisió d'assumir delegacions a l'Ajuntament de Benicarló.

El Bloc Nacionalista, com a tercer espai polític clarament diferenciat mai ha refusat delegacions quan això no ha implicat una pèrdua d'identitat política com s'ha vingut demostrant a la ciutat de Benicarló en legislatures passades.

En aquesta ocasió, la capacitat de gestió es molt més gran com també és més gran la quantitat de regidors amb que compta actualment el Bloc a la nostra ciutat, un total de cinc.

El fet d'assumir àrees de responsabilitat no implica en cap cas un pacte amb el Partit Popular. El Bloc a Benicarló tindrà el seu espai polític, la seua veu i mantindrà en tot moment la seua independència política respecte de la resta de grups municipals sent sempre fidels als pilars bàsics de la ideologia del nostre partit: ecologisme, valencianisme, tarannà democràtic i progressisme.

Es per això, que el nostre grup treballarà per portar endavant

el nostre programa electoral i per complir el compromís amb la ciutat que tantes vegades hem defensat.

Les regidories que s'han assumit son "cultura" i "Medi ambient i participació ciutadana" així com les delegacions de "Benestar social", "Serveis informàtics" i "Empreses concessionàries". Però tot això només serà possible mentre es mantinguin les condicions que el Bloc ha exigít respecte a la dotació de recursos humans, tècnics i econòmics en cadascuna de les àrees.

Amb aquesta decisió, el Bloc demostrarà la seua gestió en les àrees amb responsabilitat directa però al mateix temps serà crític i exercirà fermament la seua responsabilitat de control i fiscalització de l'equip de govern popular com així ho exigeix la nostra independència.

El Bloc aportarà a l'Ajuntament de Benicarló, i per tant a tota la ciutat, la nostra forma d'entendre la política i la gestió municipal, amb el treball i la dedicació dels nostres regidors per tal d'aconseguir una ciutat més sostenible, més humana, amb més qualitat de vida, més oberta i més emprenedora.

Des d'ací volem fer arribar, una vegada més, a tota la ciutadania el compromís dels nostres regidors que estaran al servei de tots i cadascun dels ciutadans i ciutadanes de Benicarló al llarg d'aquesta legislatura, que esperem transcòrriga sense crispacions, amb educació i sobretot amb un alt grau de consens per al bé de la nostra ciutat.

Alt nivell a la Trobada Solar que no comptà amb el suport social d'altres anys

TEXT: noemí oms

FOTO: Iluïsa garcia

Cotxes de joguina o scalèxtric que funcionen gràcies a l'energia solar van ser alguns dels elements més curiosos i entranyables que es van poder veure en l'última edició de la trobada solar celebrada a Benicarló ara fa dues setmanes. La finalitat no era una altra que mostrar al públic com una energia gratuïta i natural com és la solar, aprofitada amb enginy, pot exercir fins i tot de bateria de jocs per als més petits. Un dels inventors d'aquest tipus de productes, Ricard Guiu, explicava que es tracta de joguines que funcionen amb el sol, es componen de dos mòduls fotovoltaics que alimenten cadascun un motor que acciona una roda, d'aquesta manera, **"quan obrim els panells fotovoltaics arrenca el cotxe, si il·luminem el panell de la dreta aquest gira cap a aquesta direcció i si ho fem en el costat esquerre, pren aquest altre sentit, els podem dirigir"** explicava.

Com marca la tradició, els visitants van ser testimonis de l'eficàcia de les cuines solars, les quals atenent a l'altura del sol i la seua posició, poden coure un bescuit en només una hora i mitja. Així mateix, la trobada va servir perquè empreses relacionades amb el sector de les energies renovables mostressen al públic la seva oferta així com la seua conveniència i rendibilitat. En aquest sentit, tots coincidien a subratllar el creixent interès que està cobrant la instal·lació d'equips d'energia solar, tèrmica o fotovoltaica,

"la gent s'està conscienciant que tenir un equip d'aquestes característiques no costa tant en un habitatge de primera construcció, per exemple. Es rendibilitza en poc temps i pots tenir l'energia d'aigua calenta per a quatre persones sense pesantanyer" assegurava Mariano López. Aquest empresari de Castelló confiava que se seguís a tota Espanya l'exemple de Barcelona i Madrid mitjançant l'aprovació d'ordenances municipals que **"obliguen que equips d'aquests tipus s'implanten en els habitatges. Amb les condicions climàtiques que tenim a Espanya i, en particular, en aquesta zona és increïble que encara no siga així"**.

El lliurament dels premis sol i pau va ser, d'altra banda, l'acte més excel·lent de la primera jornada de la trobada solar. El certamen organitzat per la Fundació Terra, i el centre d'estudis de l'Energia Solar (CENSOLAR) arribava aquest any a la seua vuitena edició. Amb aquests guardons es pretenia aplaudir la labor social que realitzen diverses empreses, experts i entitats que han destacat per fomentar l'ús de l'energia solar i investigar en els seus avanços. D'aquesta manera, premien la labor tant de solidaritat com educativa, empresarial o simplement de bona pràctica solar realitzada, entre altres.

En aquesta edició, el premi Sol i Pau a la tasca solidària va recaure en la Plataforma No a les Tèrmiques. El col·lectiu encarregat de recollir el guardó va ser el

d'Arcos de la Frontera, que s'ha distingit per la defensa de l'agressió dels projectes de centrals tèrmiques.

D'altra banda, el premi Sol i Pau a la tasca divulgativa li va ser adjudicat a Antonio Luque, director de l'Institut d'Energia Solar, ja que el seu treball ha permès que Espanya destaqués a nivell internacional en el camp de l'energia solar fotovoltaica.

Quant al guardó per la tasca col·lectiva, se li va adjudicar a l'Associació de Promotors d'Energies Renovables, pel seu compromís actiu dintre de la indústria en la defensa de les energies renovables. Actualment, se'ls considera com un grup de pressió eficaç davant dels grans interessos industrials.

El premi a la tasca educativa va anar per a INTIAM RUAI, per la seua inspiració referent a formar en les energies renovables. En aquest sentit, desenvolupen tallers mostrant les aplicacions fotovoltaïques i tèrmiques.

La distinció a la labor empresarial l'ha merescut en aquesta edició Energia Hidroelèctrica de Navarra per ser la major empresa espanyola independent en el camp de les energies renovables.

L'organització de la trobada va lliurar així mateix el premi Sol i Pau a la tasca de foment de la Cocció solar a fons Camper son Escorça, pel seu suport a la cuina solar parabòlica com eina per a demostrar la seva responsabilitat social. I finalment, el premi a la bona Pràctica Solar se li va concedir a Iñaki Urkia, per la seua gran contribució tècnica i humana en el coneixement i

la pràctica de les solucions solars.

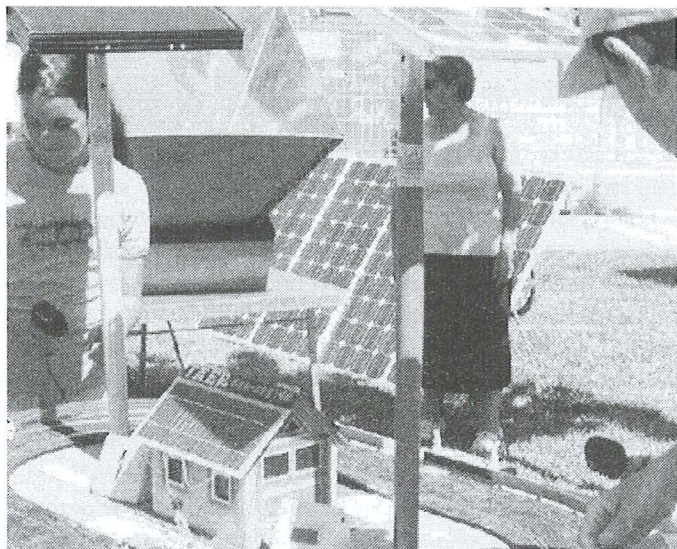
Benicarló no respon

Tot i el gran nivell i qualitat que s'ha arribat a amb els diversos tallers i conferències, centrada en aquesta edició en l'hidrogen, el públic ha tornat a fallar.

Aquest era el comentari comú de participants però també d'alguns visitants de la trobada solar que no entenen la poca aflluència de públic que havia registrat l'esdeveniment tenint en compte l'interès de les xerrades. **"No sé el tipus de divulgació que haurà tingut a nivell institucional però tinc la sensació que no s'ha donat suport suficientment. Em sembla que això és molt interessant i que per aquí haguessen hagut de passar fins i tot col·legis, al cap i a la fi ells són la llavor"** comentava un dels expositors. Un altre assegurava que **"la massa social no acaba d'implicar-se"** i que en aquesta edició ha vingut menys gent que altres anys; **"en canvi, el nivell de les ponències és altíssim, el millor que hi ha a Espanya, però sembla ser que la gent no s'adona que aquí ve la flor i la nata de l'energia solar europea, és com si la població visqués d'esquena a l'esdeveniment"**.

(veieu fotos de la trobada solar a l'altra pàgina)

Les Fotos Solars

La memòria daurada es perllonga fins el setembre

Les reiterades peticions formulades per la Fundació Blasco de Alagón i altres institucions públiques i privades han provocat que el bisbat de Tortosa haja acceptat perllongar l'exposició "La Memòria Daurada. Obradors de Morella, s. XIII-XVI", fins el proper 15 de setembre.

La mostra, ubicada a la

Basilica Arxiprestal de Santa Maria de Morella, havia de cloure's el passat 30 de juny, però l'alt interès suscitat i el gran volum de visites que ha rebut han fet canviar de parer els organitzadors i també el Bisbat com a amfitrions de l'exposició.

Opcions de futur dels espais forestals

Extracte de la conferència Els espais forestals mediterranis, tot i que representen escassament un 1% del total de mundial de la superfície boscosa, tenen una gran importància ecològica. Els boscs mediterranis es troben en tipus de sòl amb composicions molt diferents i altament exposats a l'erosió per l'efecte de la variabilitat climàtica interanual i estacional -règim pluviomètric irregular, diferències tèrmiques, ...-. Aquesta variabilitat fa que no existesca un bosc mediterrani arquetípic i que presenten una rica diversitat faunística, florística i paisatgística.

La vegetació mediterrània és essencialment piròfita. La omnipresència històrica dels incendis als espais forestals mediterranis ha afavorit que en la seua composició s'hi troben principalment espècies vegetals resistents al foc -sureres, carràsques, timonet, pins, ...-.

Analitzant la funció social dels boscs mediterranis en l'actualitat, s'hi dona el cas que, mentre la rendibilitat directa que el propietari pot obtenir en forma de productes tangibles -fusta, combustible, fruits, ...- és molt baixa, per al conjunt de la societat són altament productius. Els paratges amb vegetació mediterrània contribueixen a la regulació hídrica, prevenen l'erosió del sol, fixen el carboni, mantenen la riquesa de la fauna salvatge i aporten valor paisatgístic entre molts altres efec-

tes positius per a la població.

Els espais forestals mediterranis han estat des de sempre lligats a l'activitat humana. L'home ha vingut fent un aprofitament sostenible dels seus recursos: llenya, fusta, pastura, etc. Aquestes activitats combinades amb l'explotació agrària ha configurat el mosaic agroforestal mediterrani. Paradoxalment el considerable valor paisatgístic d'aquests paratges ha fet que, en molts casos, es rendibilitzara urbanísticament destruint el paisatge i per tant, esgotant la riquesa paisatgística. El progressiu despoblament rural, amb l'abandonament dels conreus, també està contribuint a la desaparició del paisatge mosaic i l'increment del risc i l'impacte negatiu dels incendis forestals.

El futur dels espais forestals mediterranis passa per donar solució al conflicte d'interessos entre la baixa rendibilitat individual i l'elevada rendibilitat social que ofereixen. Hi ha diverses alternatives que s'estan emprant amb èxit per conciliar els interessos privats i l'interès general:

- promoure i aprofitar el turisme de paisatge i valors naturals;
- incentivar el propietari per la persistència i gestió dels espais forestals;
- crear una indústria forestal potent i funcional sobre la base de la gestió sostenible.

Senyora Garcia

Això és el que vaig llegir el l'anterior número de la seua revista, el 390

TEXT: el lector

No sé què ha passat aquesta setmana que no entenc res, encara que la carxofa que s'han autoatorgat (com el Joan Palom, jo me lo guis, jo me lo com), m'ha donat alguna pista inabastable. El cas és que vostés no aprendran mai i sempre seran principiants. Només cal anar al quiosc i comparar portades de revistes. No hi ha color, o millor, sí que n'hi ha. En tota la revista no han fet ni una menció al gran esdeveniment de la setmana, autèntic orgull de la gent del nostre poble, i definitori per a l'esplendorós esdevenir de la nostra ciutat.

Com se'ls veu el llautó a vostés i que malament ho saben dissimular. En lloc de dedicar la portada a les coses que realment ens interessin a tots, van i ens col·loquen això de las banderes blaves. A posar llenya al foc. Que si hi ha un col·lector d'aigües fecals, que si a un altre poble van perdre la bandera blava per això, que si connexions il·legals, que si fa olor a no sé què. Encara que la grava de la platja de la Caracola

es clave als peus, molta gent hi anirà perquè és ben ampla, perquè té lloc de socorrisme i perquè no fa olor. A més a més està al terme de Benicarló. Jo no he sentit mai cap cas de ningú que s'haja fet malalt per prendre el bany a cap de les dues platges de les banderes blaves. A veure si per culpa de vostés en perdrem alguna. Ara imaginem-nos que totes eixes coses que vostés denuncien es poden solucionar. Ben segur que no en tindríem prou amb el color blau, i ens donarien un parell més de banderes. Al cap i a la fi, la merda igual fa cap a la mar d'una manera o d'una altra, així és que poca cosa podem fer.

Ara li oferiré un consell, senyora meua: ni política, ni platges, ni acabament del curs escolar. La gent demana futbol del bo, del gran i no d'això que fan els seus col·laboradors més nefands. Compare la gent que puja al camp municipal i la que va celebrar el campionat de la lliga gal·làctica. Vaja aprenent dels seus col·legues de l'altre setmanari que sí que saben on és la notícia i allò que interessa els lectors.

He intentat llegir l'article-notícia de la pàgina quatre sobre una multinacional que porta el nom d'una deessa grega i no he entès res. M'he fet un monumental embolic entre empreses, tribunals, sentències d'ací i d'allà i encara no he aclarit res. Tampoc no li veig la lliga ni l'interés que poden tindre els seus lectors sobre un assumpte tan complicat (almenys per a mi) i que ens afecta tan poc. Només ho entendria si eixa empresa que es diu que és de Benicarló té treballadors en una delicada situació laboral per culpa dels del ganxet. Jo, per principis, no compro roba d'aquesta marca, però si cal fer-ho per tal de mantindre llocs de treball al nostre poble, ja poden comptar amb mi, que canvio d'hàbits de consum.

Després, no res. Tot un seguit de coses intemporals, com per exemple la panissola, on es parla del dia divuit de juny com una cosa "previsible", i la revista surt a la llum el dia 27, és a dir, nou dies després de la "previsibilitat".

El pelegrí segueix el seu recorregut per la meseta. M'ha fet molta gràcia que a

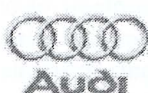
un poble que es diu Palacios del Pan no hagen pogut esmorzar perquè no tenia pa ni el forner. Eixa sí que és bona!

Li vull donar les gràcies a Pere Bausà perquè gràcies als seus articles me n'estic assabentant de moltes coses que no sabia. Aquesta setmana, per exemple, ens fa un resum del que ha passat amb la pneumònia eixa de la Xina. Com sempre, ben documentat i d'una claredat expositiva que per a ells voldrien uns altres.

La secció esportiva es compona d'una inqualificable crònica (?) de futbol (?) i una cursa de karts d'una colla d'amics. La setmana que ve me n'aniré a jugar als bufos i ja li enviaré un reportatge sobre el gran esdeveniment esportiu.

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

N'he vist moltes, però m'ha cridat l'atenció una falta que he trobat dins la notícia de la publicació d'un diccionari de català. Diu que "en format manual *la fet* com un..". Sense comentaris.

ESTELLER IMPORT

Entrada taller: Pg. Febrer Soriano
Exposició: Avda. Magallanes, 1
Tel: 964 47 17 08 - Benicarló

AUTO ESTELLER

Ctra. N 340, km 142
Tel: 964 40 07 68 - Vinaròs

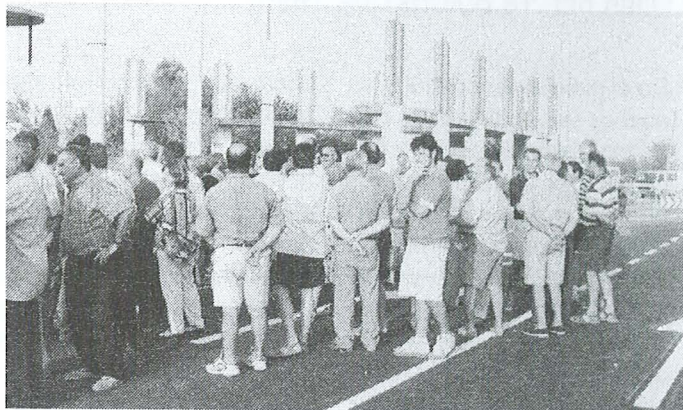
Inauguren el centre comercial Costa de Azahar

TEXT: noemíoms

Dimecres a la tarda es va inaugurar oficialment el Centre Comercial i d'Oci Costa de Azahar. Erigit sobre una superfície de 80.000 metres quadrats, acull més de setanta comerços entre els quals n'hi ha de relacionats amb la roba i els complementos, així com de procedents d'altres sectors, entre d'al-

tres, un gran supermercat de 2.500 metres quadrats, cafeteries, diversos restaurants, una bolera i un cinema amb onze sales que disposa de 2000 butaques.

El ritme dels treballs durant les últimes hores havia estat més que frenètic, dimarts a la tarda nit encara s'estava pintant part de la façana del multicine. De fet, el retard en els treballs es va evidenciar el divendres anterior a la inauguració quan un dels arrendataris d'un local

comercial va portar al notari i àdhuc un fotògraf al centre amb la intenció de denunciar la situació de

retard en la qual es trobava el seu local i la major part dels altres.

Foment ordena restituir els accessos de la Ratlla del Terme

El conflicte relatiu als canvis en la senyalització del vial de la ratlla del terme de Benicarló amb motiu de l'obertura del centre comercial Costa Azahar està cada vegada més prop de resoldre's. De fet, l'Ajuntament de la ciutat ja ha rebut la contestació del Ministeri de Foment pel qual es commina a l'empresa responsable de les obres que restituisca tots els serveis que oferia anteriorment el vial en la seua confluència amb la carretera Nacional 340.

Segons ha informat l'alcalde de la ciutat, Jaime Mundo, malgrat aquesta restitució l'encreuament de la carretera i el gir a l'esquerra dels vehicles estarà restringit a la gent que habitualment utilitza el vial per al seu treball. D'aquesta manera, no es permetran aquestes maniobres per a la gent que surta del centre comercial, tot amb l'objectiu de "no intensificar el tràfic existent en la zona".

De la mateixa manera, Mundo també ha avançat que

s'incoarà un expedient a l'empresa responsable de les obres "per haver iniciat els treballs sense comptar amb l'autorització pertinent", i se li exigirà que "done solució a les obres d'acabat d'asfaltat de la ratlla del terme, una vegada concloses les rases que es van començar".

Aquest pareix ser el final d'una polèmica que va encetar-se amb l'obertura del centre comercial i l'incompliment per part de l'empresa promotora de tenir els accessos acabats. En aquest sentit, el que es preveu en un futur es construir una rotonda deprimida que permetta desviar el trànsit per baix sense afectar els conductors que circulen per la carretera nacional 340. Tot i així el retard en els tràmits han fet que s'acabés optant per una solució provisional que implicava una nova senyalització on destacava la prohibició de girar a l'esquerra i creuar el vial.

La decisió va provocar nombroses crítiques procedents

dels propietaris i agricultors de la zona, així com dels treballadors que utilitzaven el vial de la "Ratlla del Terme" per a arribar als seus llocs de treball, atès que la nova línia contínua fa que en alguns casos els agricultors hagen de donar tota la volta o fins i tot recórrer 4 km amb el seu tractor per a poder arribar a la seva finca, dividida, en alguns casos, per la nacional 340.

Unes queixes que es van poder corroborar a la concentració gairebé espontània que va tenir lloc a la mateixa ratlla del terme on es podien escoltar comentaris carregats d'indignació. "Hàn tret les màquines al

carrer, han començat a fer carreteres, a pintar ratlles i a posar stops, és a dir, han fet el que els ha donat la gana" explicava el vicepresident de l'Associació local d'agricultors de Benicarló, Juan Ramón Peña.

Però si la prohibició del gir a l'esquerra va despertar queixes, un dels aspectes més criticats va ser l'stop que han de fer els vehicles procedents de la costa per a donar pas als que surten del centre comercial. En aquest sentit, consideraven que "s'ha mirat més per aquesta entitat privada que per la ciutadania" perquè és tracta d'una via pecuària.

391

DES DEL 18 D'AGOST DE 1995

Cartes a la directora

En el dia d'avui, 3 de juny, i a això de les 16,45 hores procedent d'una Consulta mèdica d'Especialista de Vinaròs que em remetia urgentment a una altra Consulta Mèdica de Benicarlo situada en l'Avinguda Iecla en el seu tram comprès entre el carrer Crist de la Mar i Avda Méndez Núñez, a fi de recollir un diagnòstic i facilitar aquest a un metge resident a Madrid per via d'urgència i telefònica, vaig situar l'automòbil en la vorera esquerra, coincidint amb un edifici en construcció i que no obstaculitzava el pas a cap altre vehicle en aquest carrer.

En realitzar aquest aparcament em van advertir de l'obra que retirés el cotxe a un altre lloc perquè no es taqués pels moviments de materials que poguessen realitzar-se en la mateixa obra. En considerar que la recollida del diagnòstic era breu i la urgent comunicació que havia de realitzar, no vaig variar l'aparcament.

En tornar, una vegada recollit el diagnòstic, al voltant de quinze minuts, a la

zona on estava el meu automòbil el vaig trobar cobert de pols i taques, pel que vaig demanar als operaris un drap per a poder eliminar-les ràpidament, rebent com a resposta del personal de l'obra "**que anava a estar tocant-se les castanyes mentre el cotxe estava aparcad**". Fins i tot van sortir dos senyors i una senyoreta defensant l'actuació dels operaris i que no devia haver aparcad en aquell lloc. Davant aquests fets les meves preguntes són les següents:

-El clos d'obra que anul·la la vorera impedeix sense més tràmit la prohibició d'aparcad?

-Els mals, lleus o greus, que puguen produir-se, els ha d'assumir el propietari del vehicle o els responsables de les obres?

-Quin distintiu de prohibició d'aparcament té sol·licitat el responsable d'aquesta obra per a anul·lar la possibilitat d'aparcament?

-La prudència del responsable de l'obra, si no té autorització d'anul·lació d'aparcament, no és la qual ha d'exercir quan es produeix un aparcament momentani, tal com s'havia fet observar, i reorganitzar el treball durant el breu temps d'aquest aparcament?

-No és la cortesia la que ha de prevaler envers l'usuari d'un aparcament pràcticament apropiat de forma contínua per una obra de forma no molt regular?

Bé, tots aquests interrogants, sens dubte plens d'indignació, davant un abús exercit amb fatxenderia i gens sensible a les urgències en què em trobava i que qualsevol altre ciutadà podria trobar-se, per a mi tenen una única contestació: abús i mala educació. D'allí la meua protesta i la meua denúncia.

Angela Lluch Masip

nostra població o no s'han fet totes les gestions oportunes com ens mereixem i, a més a més, no sha produït un augment del servei, només s'ha mantingut el que ja hi havia, amb el poc que costa posar algun regional més per a la capital. Aprofitar aquestes línies per expressar també la meua queixa sobre l'estat d'alguns carrers, però també donar l'enhorabona per l'obertura del nou centre comercial COSTA AZAHAR.

No es que faci molta gràcia als comerciants, però es necessita tenir una zona d'oci, a l'alçada d'altres ciutats, amb cinemes i locals d'esbarjo com ara boleres i resta d'atraccions que es puguin posar.

El que crec que seria necessari implantar una línia d'autobusos freqüents per evitar embussos i altres problemes de transit a la carretera general.

Creo que potser s'ha obert massa aviat sense haver-se acabat de fer, totes les presses no són bones conselleres, i s'haurien de deixar totes les coses enllestides amb temps però si tot se soluciona prompte, benvingudes siguin les propostes.

I ja que estem a estiu desijtar tots els ciutadans un bon estiu i descans merescut-als que ho puguen tindre- i a la resta, quan els vinga.

JJ SALAN RODRIGUEZ

Sr director,
Una altra vegada toca el tema dels trens, perquè de bell nou la nostra població s'ha quedat sense servei adicional per a l'estiu. Es

tracta del nou regional diari que han posat procedent de Barcelona i que només arriba fins a Vinaròs (arriba a les 22:23), amb tornada a Barcelona a les 7:10 des

de Vinaròs també.

Aixo era el que ens faltava per veure, totes les poblacions demanant para des i ara sembla que a RENFE NO li interessa la

Directora/ CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció/ JORDI MAURA
Consell de Redacció/ XIMO BUENO,
FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO
FIBLA, JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN
ABDON I RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló Tel. 964.46.16.18
FAX: 964.47.56.98
laveudebenicarlo@eresMas.com

Col·laborador
JOSEP BARRA
VICENT BORRERO
NOEMÍ OMBRES
RAMON PARÍS
GORRIBES
Fotografia
i JOAN

TOLITO

La participació ciutadana va ser un dels eixos principals de la campanya electoral. Tot i no figurar entre les preocupacions prioritàries de la majoria dels ciutadans, partits i candidats van apostar fort i posaren l'assumpte en primera línia de batalla. Hem escoltat una i altra vegada grans paraules carregades de molta il·lusió per a una cultura democràtica d'accentuat caràcter delegatiu com la nostra: democràcia participativa, foros de debat, responsabilitats compartides, Agenda 21...

El tema és sumament complicat ja que l'excessiva ambició dels objectius pot abocar al fracàs dels projectes des del mateix començament. Cal molta planificació i capacitat de lideratge per a mobilitzar els màxims sectors de la ciutadania cap al camí de la participació i és imprescindible un considerable esforç institucional per a canviar una mentalitat comú tradicionalment passiva.

Un altre perill de la gran dimensió d'aquests plantejaments radica en que la concentració en les grans idees abstractes pugui distraure la concreció d'allò que és bàsic. És intolerable parlar de participació ciutadana amb majúscules sense abans garantir un aforament raonable en la sessió d'investidura de l'alcalde de Benicarló. La casa no es comença pel terrat. La ciència demostra que no és possible.

La guillotina política

Eufemismes

TEXT: Robespierre

"Acord de governabilitat". Així han batejat BLOC i PP el **no pacte**, al qual han arribat. No és un pacte, això, que quede clar. 5 delegacions, 5, com a les millors corregudes de bous. Com els millors toreros, tot el BLOC ha entrat per la porta gran, assumint, amb valentia, que era hora de governar. Amb el PP.

No ho van poder fer d'una manera més natural, més

assenyada, amb progrés, i els han pogut, més, les seues ganes de fer coses pel poble que quedar-se a l'oposició. On també, suposem, és deu treballar per Benicarló. O el BLOC, no va perdre les eleccions?

De tota manera, el que no està massa clar és si els seus votants seran capaços d'entendre-ho. El votant del BLOC pot estar tranquil, segons va indicar el seu cap, l'entrada del BLOC en el

Editorial

ACORD O PACTE ?

La decisió del BLOC per Benicarló de posar-se al capdavant d'algunes de les regidories de l'ajuntament del nostre poble no pot deixar indiferent ningú.

Hi ha qui pensa que s'ha obrat en conseqüència, que s'ha assolit un "acord de governabilitat" que permetrà els nacionalistes demostrar que són capaços de governar i, a més i alhora, fer oposició des de la independència que els dona no haver signat cap tipus de pacte.

També hi ha, faltaria més, qui es mostra obertament en desacord amb la posició del grup que encapçala José Luis Guzmán. Recorden que s'ha perdut una oportunitat històrica de formar un consistori de progrés i, a més, fan seua aquella dita castellana que diu que "*dime con quien vas*

y te diré quien eres".

El temps però serà el que posarà les coses al seu lloc. Caldrà donar un marge de confiança a tots i veure si és cert això que el PP no demana res a canvi (tanta generositat resulta sospitosa), veure què passarà, per exemple, el dia que els regidors nacionalistes estiguin o no d'acord amb uns pressupostos que en bona part hauran ajudat a confeccionar des de les seues regidories, o esperar a saber quins jornals es posaran els membres del consistori o, fins i tot, aguar a veure com s'acabarà tot el tema del golf...

Tant de bo això de "l'acord de governabilitat" no esdevinga un eufemisme que oculte un veritable "pacte" de no se sabia què.

govern del PP, és produïx sense que aquest haja demanat cap mena de contraprestació. Jutgen vostés.

Probablement Mundo, en un rampell de bonança per la seua part i en un altre de Guzman, per l'altra, han vist que Benicarló necessitava un altre aire i han unit les seues forces per fer un **Benicarló més i millor**. Aquesta

frase lapidària, recorda el millor que van vendre, en campanya electoral, les dues forces polítiques.

Veurem, quan hagen de repartir-se la resta del pastís, diguem sous, si també ho fan pensant amb un **Benicarló més i millor**. Tal vegada, aleshores, també pensen que siga **més i millor, per a la seua ...**

S/ SUSANNA ANGLÉS,
BERÀ, PERE BAUSA,
ÀS, XAVIER BURRIEL,
S, CARLES LLUCH,
JOSEP V. TAUS i GRE-
JO SEGARRA
S/ LLUISA GARCIA
CARLES ADELL

Administració, subscripcions i publicitat/

964.82.84.68

Disseny/ © COPISTERIA GRÈVOL

Dipòsit legal/ CS- 242-95

Imprimeix/ GRÈVOL.

PASSATGE SANT BLAI N. 2

LA VEU respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. LA VEU es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.

La Via de la Plata

Etapa 24

**Cabajales de Alba - Muga de Alba - Losacino - Vegalatrave -
Dómez -Gallegos del Río - Valer - Bercianos de Aliste - San
Vicente de la Cabeza**

TEXT: tonyofibla

Sortim quan encara és completament fosc i al poc temps estem perduts. Sort que amb l'orientació del guia prompte trobem el bon camí travessant muntanyes i barrancs. Després de Vegalatrave on la cañada coincideix amb la carretera el guia ens porta seguint el riu Aliste que no porta aigua ja que fa temps que no plou. El riu fa molt de revolt i els pobles que estan a no res un de l'altre, seguint el riu, queden molt lluny. Es fa tard i encara no hem pogut esmorzar. Açò és la Castella profunda, tant profunda que no té fons. És de les zones més pobres que he vist per l'estat espanyol. Quan apleguem a Gallegos, poble miserable on no hi ha res, comprem quatre llaunes i un poc de pa al forn -Gràcies Sant Jaume!- i esmorzem tirats per on podem.

La moral de la gent està per terra. A Antonio el tinc assegut a un bracalet sol fet pols, Vicent està nerviós perquè es fa tard i encara estem lluny de San Vicente. Àlvar és el segon dia que

camina i nota que l'entrada ha estat un poc massa forta. I jo, organitzador, al mig de tots. Antonio, lo çamorano, va buscar aquests camins en bici de muntanya i a peu, és clar, no és el mateix.

Seguim caminat, estem cansats. Deixem el riu i seguim la carretera, la cañada. Sobre les tres dinem un bocata estopenc, de pernil dolç sense toma'ta, a Bercianos i després d'una becada sota els arbres, seguim per la vora del riu cap a San Vicente. Vicent no ha pogut més i se n'ha anat només acabar de dinar.

El camí que seguim vora

el riu és de típic bosc ribereñc. Algun d'aquest camins ara els estan promocionant com a camins ecològics i de cicloturisme, entre ells el Camino de la Norias, el que estem xafant.

Sobre les 5:30 de la tarde apleguem a San Vicente. El fill de Basilio, el nostre contacte per mig de l'alcalde de Carbajales, que està fent alguna cosa pel camp de futbol a l'entrada del poble, se'ns arrima i ens diu on hem de dormir. El nostre alberg és la casa del metge. Tenim lliit, aigua i dutxa. Tenim de tot.

Després de fer bugada anem a encomanar el

sopar, a veure si pot ser, ja que en aquests poblets mai se sap. Aquest llogaret no és com Gallegos però poc li falta, es veu amb un poc més de vida.

Antonio està un tant disgustat. Veu que la gent està cansada, ell també, i que no ha sortit tal i com ell esperava. Ens ho va preparar tot, amb molta il·lusió, però en bici i, ara, a peu no té res a veure.

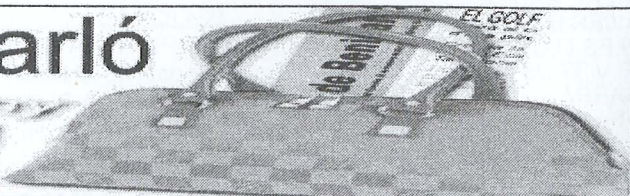
Peguem una volta pel poble i visitem l'església per recomanació d'una dona que anava a comprar pa a la furgoneta que ve cada dos o tres dies. Veiem com va vestida la gent major i els típics: burros çamoranos.

Després d'un sopar, un bon sopar, ja que el dinar no ha estat massa complit, anem a dormir en una magnífica nit estrellada.

Encara que avui ha estat un dia dur, una vegada tot passat, dutxats i farts, han desaparegut els problemes. Ningú se'n recorda de les males cares d'aquest matí a Gallegos del Río quan estàvem tots fets pols i morts de fam sense saber si podríem menjar o no.

La Veu de Benicarló

un regal per a tot l'any
subscriu-te !!!

Informàtica a l'escola: GNU/LinEx (2)

GNU/LinEx: l'aposta extremenya pel software lliure en l'ensenyament

TEXT: josepvtaus

Les habilitats i coneixements en Tecnologies de la Informació i Comunicacions (TIC) són cada cop més necessàries per desimbol·drar amb garanties en un món que es fa més compacte i complex a cada minut que passa. Extremadura, amb el projecte GNU/LinEx i la decidida aposta per l'ús del software lliure, s'ha convertit en referent mundial pel que fa a la construcció d'una Societat de la Informació (SI) sense exclusions.

Habitualment els poders públics aborden la tasca de l'ensenyament de les noves TIC des d'una visió centrada en les habilitats tècniques. Ací, la Generalitat Valenciana dota als centres Infocole d'un aula amb trenta ordinadors personals connectats a Internet. En l'aula, els estudiants valencians aprenen a interactuar amb el sistema operatiu i les aplicacions ofimàtiques propietat de Microsoft.

Extremadura, però, ha afrontat el repte de l'alfabetització tecnològica des d'una perspectiva més ampla i ambiciosa. L'ensenyament de les TIC, i el seu aprofitament en l'educació, no és una iniciativa aïllada. Forma part del Projecte Global de Desenvolupament de la SI extremenya dissenyat per "impulsar l'ús de les noves TIC entre els ciutadans, aprofitant les seues possibilitats en tots els

òrdens, especialment en els camps de la formació i de la generació de negocis" i eliminar la bretxa digital. El projecte preveu que l'any 2005 les escoles extremenyas disposen d'un ordinador per cada dos alumnes –en lloc d'un per cada dotze previst pel Govern central–, amb la seua corresponent dotació d'aplicacions.

Els avantatges tècnics, econòmics i socials del software lliure res-

pecte el propietari van portar la Junta d'Extremadura a encomanar a l'empresa espanyola Andago la creació d'un sistema operatiu lliure que poguera usar-se per a l'educació, l'administració pública i les pimes extremenyas. Andago va adaptar una de les distribucions més segures, fiables i estables del sistema operatiu lliure GNU/Linux –resultat de la fusió del projecte GNU de RM Stallman, el kernel de Linus Torvalds i el treball de milers de voluntaris– per crear GNU/LinEx.

LinEx és un sistema operatiu multiusuari, multitasca, fiable, escalable, estable, segur i gratuït. Està preparat perquè pugui ser utilitzat per qualsevol usuari sense necessitat de tindre grans coneixements d'informàtica. La instal·lació i l'actualització de LinEx pot

fer-se des de diversos orígens –cd-rom, discs, servidors ftp, llocs web, ...– i sense quasi intervenció de l'usuari.

Entre les més de vuit mil aplicacions que inclou s'hi poden trobar totes les necessàries per ensenyar els coneixements relatius a les TIC i per ensenyar altres matèries aprofitant les possi-

ibilitats de les TIC. L'entorn gràfic de LinEx ofereix totes les prestacions

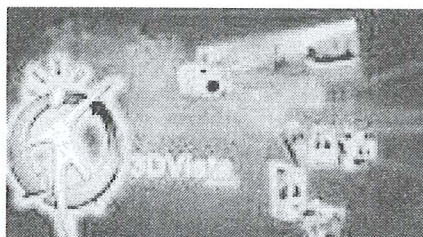
que poden esperar-se d'un gestor de finestres. Per als treballs ofimàtics incorpora diversos processadors de textos, fulls de càlcul, generadors de presentacions i programes de tractament d'imatges. Inclou ferramentes multimèdia que permeten enregistrar i reproduir arxius d'àudio i vídeo en els formats més estesos –mp3, mpeg, ogg, ...–. Amb LinEx es pot navegar per Internet, gestionar el correu electrònic, crear pàgines web, editar imatges vectorials, diagrames, gestionar bases de dades i portar la comptabilitat domèstica. L'usuari de LinEx també disposa de missatgeria en temps real, d'avançades ferramentes de seguretat, i si no fóra prou, pot instal·lar qualsevol de les desenes de milers d'aplicacions compatibles amb

GNU/Linux.

En poc més d'un any de vida, LinEx ja ha començat a donar fruits. L'administració extremenya calcula que amb la inversió de 300.000 euros –que han fet cap a empreses locals i estatals– en el desenvolupament, promoció i difusió del LinEx, ha estalviat 30 milions d'euros en concepte de llicències. El passat més de maig un grup d'alumnes d'un dels centres de secundària on cada dos alumnes disposen d'un ordinador amb LinEx va guanyar el Concurs Euroescola que convoca l'Oficina del Parlament Europeu. LinEx ha sigut guardonat amb diversos premis d'àmbit estatal i internacional. La Unió Europea l'ha proposat com a model a seguir per les administracions europees.

Extremadura s'ha convertit en exemple d'innovació a nivell mundial. Ha trencat amb el binomi ensenyament-TIC convencional per abordar una alfabetització digital inclusiva i amb LinEx s'està dirigint cap a una societat de la informació impregnada dels valors de cooperació, col·laboració i pluralitat intrínsecs a cada creació de la comunitat de desenvolupadors de software lliure.

S'autoritza la còpia i distribució d'aquest document complet per qualsevol mitjà si es fa de forma literal, es manté aquesta nota i s'indica l'autor.

Enllaços

1. www.linex.org - Web oficial del projecte GNU/LinEx
2. www.gnu.org - El projecte GNU i la Free Software Foundation

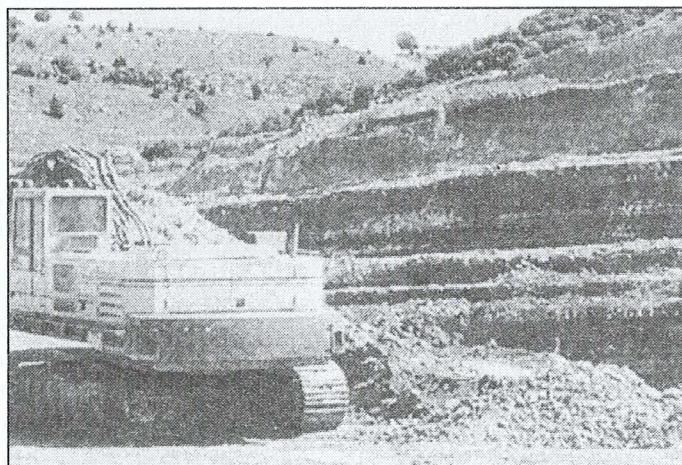
ARGILES CERÀMIQUES: NOVA EXPLOTACIÓ DE L'INTERIOR VALENCIÀ (1)

TEXT: perebausà

Les comarques rurals de l'interior del País Valencià han sofert diversos tipus d'espoli per part de les zones urbanes i industrials del litoral. Cap als anys seixanta, gran part de la població emigrà cap a la costa i deixà l'interior despoblat i envellit. Es construïren infraestructures com la central nuclear de Cofrents o embassaments, amb el negament d'algun poble. En algunes zones s'han fet abocadors de residus urbans o industrials com a la comarca dels Serrans. Les mines d'argiles ceràmiques, destinades a la indústria del revestiment i paviment ceràmic, són el darrer espoli.

El sector tauleller ocupa a l'Estat Espanyol vora de vint-i-sis mil treballadors - 18000 a les comarques de Castelló i l'any 2001 va produir 638 milions de metres quadrats de taulellets. Té una gran capacitat exportadora amb un quart del comerç mundial. Prop del 90 % d'aquest sector es troba a les comarques de la Plana i l'Alcalaten. Aquestes indústries utilitzen gran quantitat de dos recursos naturals: gas i argiles ceràmiques. El gas prové d'arreu del món -Argèlia, Rússia...- però l'argila ve de prop, el seu baix preu no justificaria un transport llarg. En 2002 se'n van extreure 9,5 milions de tones a l'Estat Espanyol, 9 milions d'exploracions valencianes ubicades principalment en els Serrans, la Plana-Alcalaten, Racó d'Ademús i els Ports. Al País Valencià hi ha 108 explotacions d'argila ceràmica, 106 a les comarques de València, 46 a les de Castelló i 16 a les d'Alacant.

Des de finals del segle passat, hi ha un autèntic "boom" en la construcció i, coherentment, en la producció revestiments i paviments ceràmics. De l'any 1997 fins a 2002, la producció augmentà un trenta per cent. Lògicament, la producció d'argiles augmentà molt, especialment a la comarca dels Serrans on s'extreien 15000 tones diàries l'any 1998. Per les carreteres dels Serrans circulaven diària-

ment més de 400 camions. Sovint, les empreses mines obrien les explotacions en sòls no permesos pels Plans Generals d'Ordenació Urbana (PGOU) dels diversos pobles, envaïen terrenys d'altres propietaris, no pagaven quasi res per la seva activitat als municipis, i no respectaven la legislació de mines quant a l'altura dels talussos o la restauració de les mines clausurades. Les empreses actuaven amb certa impunitat front a ajuntaments molt menuts i sense mitjans, i el silenci còmplice del govern valencià. S'arribà a un acord entre l'Associació Provincial d'Empresaris de València i diversos municipis: les empreses respectarien la normativa vigent i els ajuntaments modificarien els

seus PGOU a fi de facilitar les tasques empresarials. Andilla fou l'únic municipi que no signà l'acord, la meitat de tota l'argila ceràmica s'extreia del seu terme i, aleshores, patien més que ningú els impactes de les explotacions mineres.

En abril de 1998, la corporació municipal decidí, de forma unànime, la clausura de totes les explotacions del seu terme per incompliment de la legislació urbanística i

minera vigent. Moltes de les explotacions estaven en sòl no apte segons el PGOU aprovat en 1993. Els empresaris replicaren que la mineria dels Serrans era bàsica per a la indústria taulellera i pel miler de treballadors comarcals del sector. L'alcalde d'Andilla rebé amenaces dels camioners i treballadors de les explotacions. L'assumpte acabà als tribunals amb la inoperància del govern valencià.

Una visita per la comarca dels Serrans ens permetria veure l'impacte paisatgístic i social de l'activitat minera. Els clots i elevats talussos són visibles per tot arreu, i continua el despoblament comarcal. En 2001, diverses associacions i ajuntaments van constituir la Coordina-

dora Por una Serrania Viva, que té per objectiu la recerca del desenvolupament sostenible per a la comarca. Les terres castellonenques també han sofert l'impacte de les mines d'argiles. El Mollet és una muntanya del terme municipal de Sant Joan de Moró molt valuosa pels seus boscos de carrasques. Ecologistes en Acció proposà la seva inclusió en la Xarxa Natura 2000 com a Lloc d'Importància Comunitària (LIC). Però el Mollet és ric en argiles i està dins de la zona industrial taulellera. Actualment, el paratge està ple de grans clots sovint plens de runes o deixalles. I l'extracció d'argiles continua...

La normativa que regula les explotacions mineres a cel obert és bastant antiga i de rang estatal. La Llei de Mines -Llei 22/1973 modificada per la llei 54/1980- expressa que l'aprofitament s'ha de fer-se amb les corresponents mesures de protecció mediambiental, fixades quan es lliura la concessió a l'empresa. El real decret RD 2994/1982 determina l'obligació de restaurar les zones alterades per les explotacions mineres. La realitat és que les empreses, amb concessions de 30 a 90 anys, deixen un dipòsit per a la restauració que deixen perdre i no la duen a terme.

Tot açò és una mostra més de la insostenibilitat d'un model econòmic que té profundes injustícies territorials. Per què el desenvolupament ha d'estar oposat a la conservació? Per què el desenvolupament d'unes zones es basa en la destrucció d'unes altres?

LLIBRES

Minoria absoluta

El bou d'Osborne

TEXT: carleslluch

Segur que molts ens hem fixat com en els últims temps proliferen per tot arreu els coneguts bous d'Osborne: la silueta negra d'un brau imponent i desafiant.

Aquest bou ja no és una simple imatge publicitària: ha esdevingut l'emblema de la hispanitat. I ara ens el trobem en camisetes a l'última moda, en agulles, en enganxines a les carpetes i al darrera dels cotxes. Fins

i tot en ocasions substitueix l'escut al mig de la bandera espanyola.

El bou és el símbol d'Espanya, i molta gent el llueix amb orgull. Un símbol que podem relacionar amb el macho ibèric, la irracionalitat, l'orgull hispànic, el valor, la "altanereria", les corregudes de bous i una sèrie de valors i imatges que durant uns anys eren carrinclons, masclistes i/o feixistoides. Ara no. Ara això està de moda. Està de moda ser espanyol, i ser-ho

d'aquesta manera tan elemental i cutre.

Jo no sé si la gent que porta el famós toro al pit o al costat de la matrícula és conscient dels valors que implica eixa imatge. O potser sóc jo que m'imagino més coses del que realment hi ha. Però crec que no. Vivim una reviscolada del sentiment nacionalista espanyol, i el bou n'és una mostra anecdòtica.

La gent anima Espanya a Eurovisió (com en temps del franquisme), els adoles-

cents porten camisetes amb la bandera espanyola, molta gent amb què parlo creu sincerament que Perèjil i Gibraltar són espanyols. I ara el Real Madrid guanya la lliga. I el PP revalida la majoria absoluta a gairebé tot arreu (i a Benicarló se'n va de ben poc). De què ens estranyem?

Alguna cosa em diu que tot lliga, que tot forma part del mateix fenomen. I proveu de posar-vos senyeres a la solapa, si sou atrevits.

Llibres

ELS LÍMITS DE LA PARAULA

TEXT: j.m. SanAbdón

JOAN-ELIES ADELL PITARCH. *Encara una olor. Edicions Bromera. Alzira. 2003.*

Joan - Elies Adell (Vinaròs, 1968) pertany a una generació d'escriptors, juntament amb els benicarlantos Manel Garcia Grau, Josep Igual, Joan Gregori i Vicent Coll, que podríem dir que configuren l'edat d'or de la poesia al Baix Maestrat. El nou poemari del poeta vinarossenc va estar premiat amb el Premi "Alfons el Magnànim" de la Diputació de València.

Aquest nou lliurament poètic es divideix en tres apartats, el primer, *Encara una olor*, consta de set poemes i un altre poema introductori, *Ultramar*, en aquest, el subjecte poètic conversa amb ell mateix i reflexiona sobre la insatisfacció davant l'existència del ser humà; "*Faces el que faces, no et bas-*

tarà/ aquest món", haurà d'inventar-se uns símbols per a reconèixer-se a si mateix.

El primer dels poemes dels que formen el gruix d'aquest apartat s'enceten amb el poema *Un matí qualsevol*, on el poeta descriu el despertar d'un dia, on manifesta el neguit de l'existència, però sobretot trobem dos temes dominants, el subjecte poètic sotmès al pas del temps, a l'impecable rigor de les seues condicions, al mirar-se a l'espill aquest li retorna una imatge desconeguda, l'erosió de descobrir els motius del simple pas del temps, però el record de la infantesa és un motiu de retrobament amb ell mateix, com explica al poema *Camp de batalla*.

L'altre tema dominant és la dificultat d'abraçar el món amb les paraules, així, al poema *Flors vermelles* expressa la impossibilitat de manifestar els sentiments i a *Bàscula* incideix

en el poc pes de les paraules, però les paraules són un element de coneixença, em reconeixeré tot palpant-les, diu al poema *Et faig existir*, i mentre les usa les fa existir, les poseix assaborint-les amb cada matís, cada accent, cada flaire.

Conclou aquest apartat amb el poema *En vies d'extinció*, on manifesta que malgrat que el llenguatge és imperfecte per a entendre la vida, cal prendre el rostre de cada instant.

El segon apartat del llibre és el més extens, consta de tretze poemes, i porta per títol *Com un cos*, comença amb el poema *Pausa de remer*, on el subjecte poètic expressa que davant la impossibilitat d'expressar el que vols amb paraules, cal fer una pausa i començar de nou des de zero, els poemes que completen aquest apartat, ens parlen de la rutina de la vida, de petits instants que desapareixen com la sorra de la platja, de la

importància de les coses insignificants, de les olors de l'ambient, ens descriuen algun paisatge, el record d'un món feliç, o un amor desbocat, tots són bons motius per al poema.

El tercer apartat del poemari porta per títol *El mal en bellesa*, i el formen quatre poemes on el poeta reflexiona sobre la seua relació amb la poesia, a *Et diré més coses*, presenta la poesia com a element de coneixement, i a *Versos que sempre acompanyen*, malgrat la impossibilitat d'expressar tot el que sent amb la paraula, reivindica la poesia com a companyia. Acaba amb el poema *Voluntat de poder*, on expressa el fàcil que podria ser escriure un poema si pogués expressar bé les coses senzilles de la vida. Però no es rendeix davant d'aquestes dificultats i deixa una porta oberta a l'esperança amb la cita final del poeta Màrius Sempere: "*i sobretot, no vulguis assolir l'última paraula*".

Campionat estatal juvenil d'atletisme a Zamora

TEXT: c.a.carns ros

Aquest cap de setmana es va celebrar a Zamora el Campionat d'Espanya Juvenil durant els dies 28 i 29. En la prova d'Exathló femení va participar l'atleta del Club d'Atletisme Baix Maestrat CARNS ROS, Elisabet Delshorts, la qual amb una puntuació de 3.361 punts va acabar en sisena posició.

En el mateix campionat va participar la també atleta de Benicarló Bea Ferrando, que competint amb la samarreta del Playas Castelló, va aconseguir una puntuació de 3.545 quedant en quarta posició.

El dissabte 28 de juny a Alacant, es va celebrar el Campionat Autonòmic Junior amb la participació de l'atleta del C.A. Baix Maestrat CARNS ROS, Laura Esbrí. En la prova de 400 MT va parar el crono amb un temps d'1'08"30 i aconseguint la 1ª posició i la mínima per participar al Campionat d'Espanya categoria Junior.

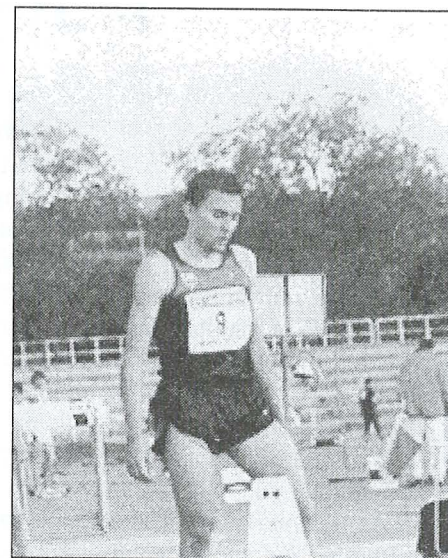
També va participar en 100MT aconse-

guint medalla de Bronze.

Els atletes del CARN ROS Carla Vidal i Adrià Bodí han participat amb la selecció Valenciana d'Atletisme al Campionat d'Espanya Escolar del Consell Superior d'Esports celebrat els dies 21 al 26 de juny a Gijón. Carla V. en les sèries classificatòries de 80 ML va fer un temps d'11"15 i participant en la final B fent sexta plaça. També va participar en la prova de 4X80 amb un temps de 42"37. Adrià B. participà en Javelina, amb un millor llançament de 29'54 mts.

En la classificació final femenina la Selecció Valenciana va acabar en 4t. lloc i 2n. en la masculina.

També aquest cap de setmana en el Miting Nocturno de Alcalá de Henares, l'atleta de Benicarló Pablo Martínez, actualment competint amb la samarreta blaugrana, va participar en la prova de 400MT amb un temps de 51"99. Cal recordar que ha de rebaixar la seua marca fins aconseguir fer 51"50 per

guanyar el dret a participar en el Campionat Europeu Sub-23 que es celebrarà a Polònia a finals de juliol.

La propera setmana tindrà una altra oportunitat ja que té prevista la seua participació en el Campionat d'Espanya Promesa que tindrà lloc a Salamanca.

XXII MITJA I MINI MARATHÓ - BAIX MAESTRAT

Benicarló- Peníscola - Benicarló

Diumenge 22 de juny va tindre lloc la XXIIª Mitja Marathó Benicarló - Peníscola - Benicarló, organitzada pel Club Atletisme B.M - CARNS ROS

EL CLUB d'ATLETISME BAIX MAESTRAT CARNS ROS vol agrair a tots els col·laboradors que han fet possible l'organització d'aquesta prova tan important dins del calendari de competicions i que sense la seua ajuda ens haguera resultat impossible de fer-la. GRÀCIES A TOTS.

El Club Natació Benicarló organitza la travessia de Sant Pere

El passat diumenge dia 29 de juny de 2003 el Club Natació Benicarló organitzà, amb un gran èxit de participació i organització, la tradicional travessia de Sant Pere a les aigües del nostre port esportiu.

Varen ser un total de cent setanta-un nedadors repartits en cent quinze, a les diverses categories masculines i cinquanta-sis a les femenines, representant a diversos clubs tant de la comarca, Vinaròs, Amposta, Sant Carles com de més lluny com l'Helios de Saragossa o el Club Natació Montjuic entre d'altres.

El nostre Club va obtindre quatre primers llocs en les diverses categories: Albert Astor en escola, Susana del Olmo en benjamí, Eloy

Vinaiza en aleví i Silvia Roca infantil, pel que fa referència als segons llocs varen ser un total de set aconseguits per: Guillermo Soriano i Lara Fernández en escola, José A. Adell i Blanca del Olmo en prebenjamí, Ferran Remolina i Paula Saura en benjamí i per últim Roberto Martínez en infantil, tercers llocs varen ser un total de cinc aconseguits per: Ferran Marzá i Nerea Sorando en escola, Claudia Campos en prebenjamí, Carlos Diaz en benjamí i Sara Tena en juvenils i absoluts.

Un cop realitzada la travessia els nedadors, pares i simpatitzants es varen aplegar en un dinar de germanor a les instal·lacions del Camping Eden, on en un emotiu acte

es realitzà el traspàs de bandes entre la dama que va representar al Club l'any passat, Eva García Masip, a la nova dama, honor que ha recaigut en la nedadora, Sara Tena Reiff, en el mateix acte es presentà a Eloy Vinaiza com a representant del Club per a l'elecció de millor esportista local.

El Club Natació Benicarló vol agrair la participació en l'acte de lliurament de trofeus del senyor Marcos Marzal com a representant de l'Ajuntament i a l'empresa Oremar, per totes les facilitats donades així com a tots els organismes i particulars que han col·laborat desinteressadament per a que aquest esdeveniment fos un èxit.

CDB

HO HA DIT PALANQUES... (1)

TEXT: rodolfo **serrano**

paco **delcastillo**

L'actualitat del CD Benicarló es troba immersa en una situació d'inquietant impasse. Ningú no diu res als mitjans de comunicació, ningú no en sap res de res, tan sols -m'han fet saber fonts generalment ben informades- es pot confirmar que continuaran el porter Roca, el brau lateral Josemi i el ja veterà i fi estilista de l'esfèrica Luis de la Haba. Hom comenta que és segur que Antonio de la Haba tornarà a formar tàndem a la banqueta amb l'actual president i també hi ha qui assegura que el club pensa dur a terme una assenyada campanya de contenció econòmica i tractar, a vore si és veritat, de no estirar més el peu que la flassada.

És d'una evidència cristal·lina que les meues habilitats periodístiques no són suficients per poder escriure ni una ratlla sobre tot allò que envolta el present immediat de la nostra entitat. Malgrat totes les mancances que com a reporter exhibeix impúdicament setmana sí setmana també, un estrany ressort m'ha fet caure que si hi ha algú en aquest poble que puga saber alguna cosa sobre el futbol local no pot ser més que el mestre Palanques. Si Palanques no sap què passa al si del CDB, és que no ho sap ningú. Durant molts i molts anys, eren habituals converses com aquesta: "Xe, i això és veritat?", "Sí, sí, ho ha dit Palanques per la ràdio" i ací s'acabava tot. Així

doncs, vaig pensar que aquesta era la meua, que una conversa amb el veterà Jopa havia de ser per necessitat enriquidora, no només pel que fa a la situació contemporània del Benicarló, sinó també perquè el senyor Pepe és, sens dubte, un veritable arxiu vivent de la història del darrer mig segle del futbol local.

Amb la cordialitat i amabilitat que sempre m'ha dispensat va accedir, innocent víctima, a sotmetre's a un peculiar tercer grau. Només arribar a casa seua, va dir, "ai xiquets, em fallen les cames... i la memòria", és clar, amb setanta-set anys dic jo que alguna cosa ens ha de fallar, no? Qui no li falla gens, i això ell no ho va dir, no calia, és la seua dona, Ana, que ens va acompanyar en bona part de l'entrevista.

La Veu. Vinga, Palanques, anem al gra. Què ens pot dir de la situació actual del Benicarló.

Palanques. No res, de veritat. No es mostren massa explícits aquests. A més, encara és prompte, home...

LV. Ara sí que estem bons. Si no ho sap vosté, qui ho ha de saber? Ja que no podem parlar del futur, parlem almenys del passat. De moment, del passat més immediat. Per què creu que vam baixar la temporada passada?

P. Bàsicament va ser un problema de desorganització, es va deixar tot massa del mos i se'ls en va anar de les mans. També des del punt de vista esportiu, és clar.

LV. Vosté que porta més de cinquanta anys seguint el Benicarló. L'havia vist mai tan enfonsat com ara?

P. La veritat és que no. Altres vegades havíem estat a primera regional, fins i tot havíem baixat, però sempre havíem estat ben considerats, teníem un nom i ara, ja veus. Estem malament de veritat.

LV. Però no sempre ha estat així, no? Quina època recorda vosté com la de major esplendor?

P. La dècada dels seixanta va ser molt important. Vam pujar a tercera, que no era una tercera com la d'ara, no, allò era una veritable segona B. Vam jugar la Copa, anàvem a les illes, per tot Catalunya i ens enfrontàvem a equips potents de veritat. Batiste Sorlí n'era el president.

LV. Imagine's que tots els jugadors que vosté ha vist vestint la samarreta del Benicarló, tenen ara vint-i-cinc anys. Quina alineació faria?

P. Home, això és molt difícil, ací hi ha hagut molts bons futbolistes, molt bons. No sé si aquest seria l'ordre, però per exemple amb Pío, Torrentí, Rubèn, Lleixà, Danvila, el Peque, Raül, Pichi, Caragolet, Trilles i Juan Carlos, faríem una excel·lent campanya. Però això no va a cap banda, te'n podria fer encara tres o quatre més d'alineacions tan competitives com aquesta, segur. O més competitives si em posara a pensar...

LV. I si haguera de triar un entrenador perquè els dirigira, amb qui es quedaria.

P. També n'hi ha hagut de molt bons... Estruch, que era de Sueca, Sastre, Alvarito, Goterris... i molts més, sens dubte.

LV. I si haguera de triar un futbolista.

P. Home, Pichi penso que ha estat el "buque insignia" del Benicarló, cap jugador d'ací ha arribat tan lluny. Però n'hem tingut de ben bons, De la Haba, Linares, Serra i molts i molts

"Pichi penso que ha sigut el buque insignia del Benicarló. Cap jugador d'ací ha arribat tant lluny"

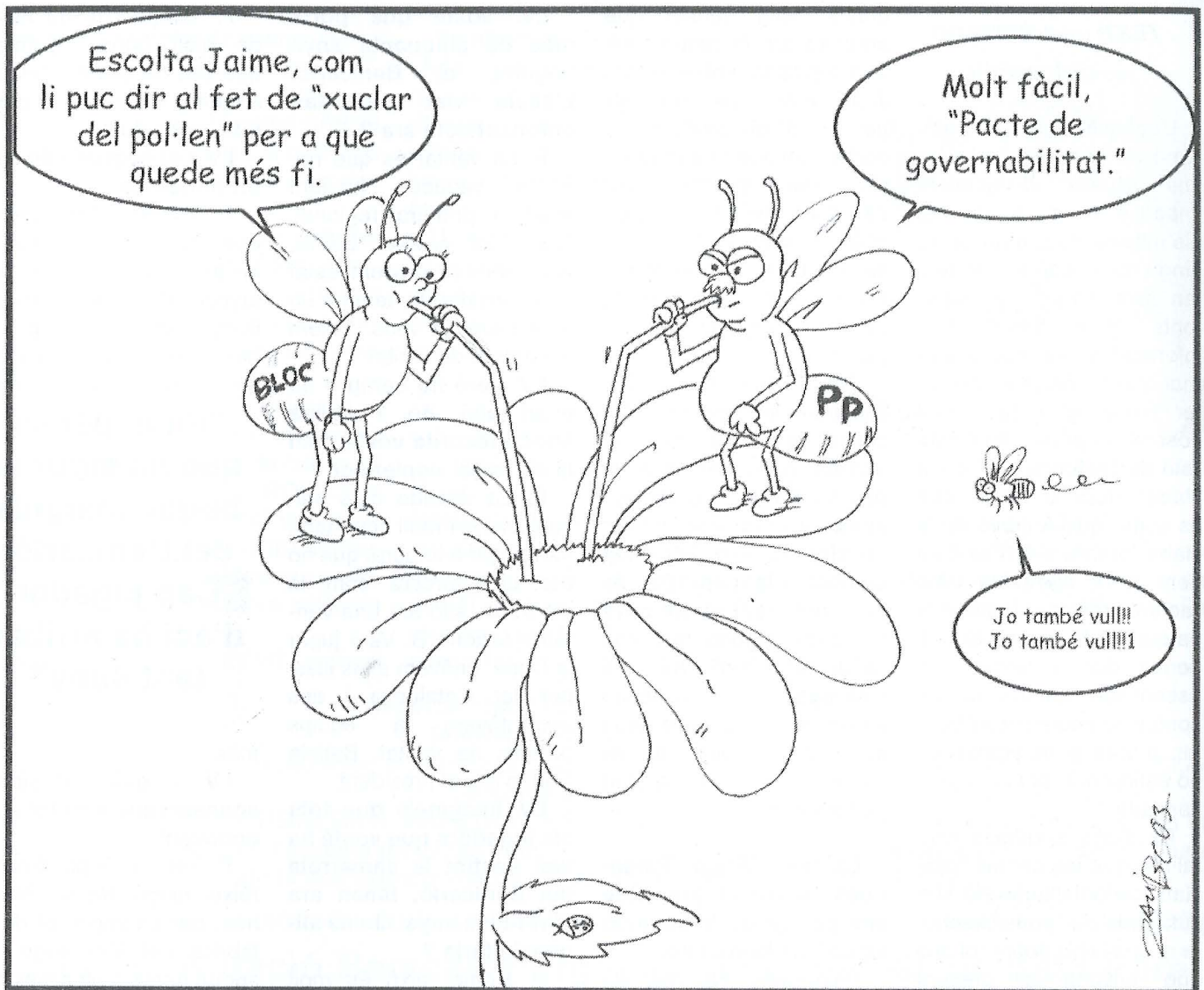
més.

LV. I quin president aconseguiria tirar tot això endavant.

P. Tots, no es pot desmerèixer ningú. No sé, Martínez, per exemple, el de la fàbrica del Morrongo, va ser un home molt assenyat. Com tots els que hem tingut, vaja...

Interessant tot, veritat? Doncs, la conversa va donar per a molt més. Tanta força tenia Palanques que hi havia qui deia que la seua ploma era capaç de fer fora entrenadors **¿Què va passar realment el dia que va haver una invasió de camp en un partit contra el Benidorm i ens van tancar el camp per sis mesos? D'on ve això de "los leones del Maestrazgo"?** Doncs, si ho vol saber, la setmana que ve, més.

EL CÒMIC/ per Xavier Burriel
Xuclant del ... pol·len

**CÒPIES DIGITALS DE FORMAT MENUT I DE DE PLÀNOLS
AMPLIACIONS I REDUCCIONS DE L'1% AL 400%
CÒPIA DES DE DISQUET, DIGITALITZACIÓ D'IMATGES**

**COPISTERIA
LLIBRERIA
PAPERERIA**

**CÒPIES COLOR
LÀSER DIGITAL**

GRÈVOL

Llibres dels IES

Sant Blai, 2 - 12580 BENICARLÓ Tel.: 964 475698